

ὦ, ἄς φροντίσωμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῶν προνομιῶν ἡμῶν τούτων· προνομιῶν, ἅπερ ὁ Λιονέλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ζοφώδεις ἐκείνους ἐπόθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήλασαν. Ἄς προσέξωμεν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γραφὴ ἐγεροθῇ εἰς κρίσιν καθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἑσχάτῃ Ἡμέρᾳ.

Τὴ νεῖότη μας! ποῦ 'ς σὰ βαθεῖα πελάγη βυθισμένη,
Πέρνει τὸ κύμα ἄλογο, καὶ τὸν ἀφρὸ στολίδι,
Καὶ τρέχοντας, καὶ τρέχοντας 'ς τοὺς βράχους ξαποστένει.
Γιὰ μιὰ στιγμή—σταλαγματιὰ φωτὸς ὅπου μᾶς δίδει!
Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λάμψι τῆς 'ς τὸ πρόσωπό μας χύνει,
Καὶ φεύγοντας ὀπίσω τῆς σκοτάδι μᾶς ἀρίνει.



ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὀλόστρωτο ἀπὸ λούλουδα, γιομάτο μὲ δροσοῦλα,
Τοῦ Μάϊ τὸ γλυκοχάραγμα 'περήφανο προβάλλει,
Καὶ κάθε νεῖότη διαλεγτὴ, κάθε μικρὴ πεδοῦλα,
Ποτίζει τὴν καρδοῦλα τῆς μὲ τοῦ Μαΐου τὰ κάλλη.
Διόλου δὲν ἄλλαξε αὐτὸς, δὲν τὸν γερνοῦν οἱ χρόνοι,
Τὴ νεῖότη μας τὴ δύστυχη αὐτὴν ἀλάζουν μόνη!

Ἄκόμα ὁ Ἥλιος 'ς τὰ βουνὰ βαθεῖα, βαθεῖα πλαγιάζει,
Καὶ μόνο γλυκοχάραγμα τὴ φύσι βαλσαμώνει,
Κάθε κλαδάκι καὶ πουλι 'ς τὸν ἴσκιό του κουρνιάζει,
Καὶ σὲ κορφοῦλα πλαταυνιάς τὰ νανοῦρίζει ἀηδόνι.
Προβάλλει ὦρα μυστικὴ, ὦρα γιομάτῃ κάλλη,
Χαρὰ 'ς τὴ νεῖότη ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξαναπέξῃ πάλι!

Ἡ κόρη αὐτῆ ποῦ βλέπετε ἔμπροστά καμαραμένη,
 Ἢ ἀκόμα νανουρίζετε μ' ἀνεύρατα κι' ἐλπίδες,
 Ἢ κόρη αὐτῆ ἕνα αὐγὴνδ' ἐς τὸν κῆπο καταβαίνει,
 Νὰ ὀδῆ τῆς πρώταις ποῦ ἔχουν ὁ Ἥλιος ἀχτίδες.
 Καὶ ὅταν πάλι ἐπέστρεψ' ἐς τὸ σπήτι νὰ γυρίσῃ,
 Τοῦ πάππου τῆς τριαντάφυλλο τοῦ φέρνει νὰ μηρίσῃ.

Ὁ πάππος τὸ τραντάφυλλο σκυφτός, σκυφτός μυρίζει,
 Καὶ «κόρη μου» ἐς τὴν τρυφερὴ κοπέλλα ψιθυρίζει :

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ

Ὅταν ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν περιέλθῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας, τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκόμητος Φερδινάνδου δὲ Λεσσέψ, θέλει βεβαίως καταλάβει ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς. Μεγαλείτερος τοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἡρωϊσμοῦ ἐκεῖ ὁ ὑποτάσσων τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, μεθ' ὅλα τὰ



Φερδινάνδος Λεσσέψ.

«Κόρη μικρῆ, ἀγνώριστη, τῆς μάνας σου εὐτυχία,
 »Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' αὐξάνῃς σὰν λουλουδί,
 »Ἀνάρχη μὲ ἀγνότητα, γιομάτη μ' εὐωδία,
 »Σὰν χερουβείμ τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ἡμέροιο ἀγγελουδί !
 »Εἶθε, ὦ Πλάστη μου ἡ εὐχὴ νὰ ᾖται εὐλογημένη,
 »Καὶ νὰ τὴν ἴδω μιὰ φορὰ κοπέλλα ζυλεμένη !»

N. Γ. ΙΓΓΑΛΕΣΗΣ.

παρεμβαλλόμενα προσκόμματα ὑπὸ τῆς ἀμαθοῦς προλήψεως καὶ τῆς ἀνοήτου ιδιοτελείας. Αἱ σημαῖαι πάντων τῶν ἐθνῶν κυματίζουσι νῦν ὑπεράνω τῶν σκαφῶν, τῶν διαπεραιούμενων τὰ ὑγρὰ κάλυθα, τὰ ὅποια ὁ Λεσσέψ διήνοιξε, πραγματοποιῶν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ συνδέων διὰ νέων ἰδεσμῶν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Ἰδὼν δὲ τῷ μέγα τοῦτο σχέδιον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπιτυχῶς πραγματοποιηθὲν, ὁ